

SYNODA O SYNODALITĚ

Souhrn výstupů ze synodních pracovních skupin ve farnosti Ostrava – Mariánské Hory (21. 5. 2022)

1. Téma - NA SPOLEČNÉ CESTĚ

Koordinátor skupiny J. Breník

Dílčí témata, která při sdílení nezůstala stranou:

- chybí větší účast lidí na modlitbě růžence před každou mší svatou; modlit bychom se měli trochu hlasitěji, je možné že právě tichý způsob modlitby růžence některé věřící nepřitahuje ke spoluúčasti; náš přínos spočívá v tom, že se (alespoň někteří členové skupiny podle objektivních možností) na této modlitbě chceme podílet a chceme přizvat i další věřící z naší farnosti; chceme dát příklad ostatním věřícím u nás tím, že se, možná už během postní doby, budeme scházet v soukromí (v rodinném prostředí) při společné četbě Písma, rozjímání nad přečteným a modlitbě růžence; setkání mohou být i častější než 1x měsíčně, mohou mít v programu i poutě na významnější místa blízkého okolí

- za důležité považujeme úsměv na našich tvářích, abychom se zdravili, jak vzájemně mezi sebou v kostele a u kostela po mši svaté, tak i ve vztahu k ostatním lidem, kteří víru nežijí nebo ji vůbec neznají – jsme přeci povoláni hlásat radostnou zvěst, budme tedy radostní - i při nošení respirátorů se mohou usmívat naše oči; zřetelný, zejména pro starší lidi, slyšitelný pozdrav je projevem slušnosti a také skutečnosti, že nám není člověk, třebas i cizí, lhostejný – pozdrav může být impulsem k navázání rozhovoru – Duch svatý nám dá, co a jak máme k dotyčnému člověku říci; stejně tak Duch svatý nám pošle do cesty člověka, kterého máme oslovit, tak se můžeme potkat i s novými lidmi, kteří do naší farnosti přijdou, a zrovna na nás může záležet, jestli s námi ve společenství zůstanou,

- potřebujeme se naučit oslovovat nekřesťany v našem pracovním kolektivu, kde je člověk jediný věřící; nevíme, jak získat potřebnou odvahu, pomůže nám účast v některém společenství? Ku pomoci nám může být čtení Písma, modlitba růžence, a to jak soukromě, tak i ve skupince, v neposlední řadě i zkušenosti ostatních lidí ze skupiny, = chybí více aktivit ke zlepšení soužití v jednotlivých věkových skupinách – zde je třeba uznat jako dobrý a jistě perspektivní počin nedělní kavárnu (těšíme se na její obnovení), to je však jenom jeden příklad. Je otázkou, jestli jsou aktivity, stávajících společenství: Modlitby matek, Manželských párů, Spolčo mladých, Schola, Spolčo seniorů dostačující pro oživení farnosti a zvýšení přitažlivosti pro lidi mimo kostel. Bylo by asi potřebné tato společenství „otevřít“, možná lépe řečeno přizvat další lidi, kteří možná ani o takových společenstvích neví a nevědí, k čemu ve farnosti jsou. Pokud se to bude postupně, krůček po krůčku dařit, pak bude třeba založit v té které kategorii společenství druhé, protože, např. ve Spolču manželů je optimální účast pěti párů. Z diskuse také vyplynulo, že ve farnosti chybí společenství pro osamělé ženy, jistě i pro osamělé muže, kterým nekonvenuje žádné stávající společenství a také chybí společenství pro sociálně slabší.

Nakonec zůstává otázka, jak naše aktivity, život farnosti, přiblížit lidem věřícím i „mimo kostel“. Webové stránky jsou dobré, ale je třeba je podpořit ještě sdílením věřících; osobní pozvání stejně jako osobní příklad je jistě to nejlepší. Od ambonu není možné něco doporučit, může se jen oznámit. Možná by bylo dobré vyhlásit veřejně jakousi „panelovou diskusi“ úloze církve v našem obvodu, nebát se slyšet názory lidí jiných vyznaní i těch bez víry vůbec. Svěřme to především už nyní Duchu Svatému.

Koordinátor skupiny M. Korpasová

Otázka vybraná k diskusi: Jak spolu ve farnosti vycházíme? (mezi generacemi, z pohledu toho, čím ve farnosti sloužíme, mezi malými společenstvími, s těmi, kdo stojí stranou, jak spolu mluvíme)

ZÁVĚRY

1. Oceňujeme, že v naší farnosti nejsme rozhádaní, že nemáme proti sobě stojící tábory. Nově příchozí mají zkušenost s pěkným přijetím.
2. Vidíme jako dobré a důležité budovat dobré vztahy – mluvit spolu, všimnout si druhých...s, být na cestě spolu, ne vedle sebe.

Konkrétně

I. Setkávat se i „mimo kostel“ (ples, zájezdy a poutě, úklidy, brigády, farní kavárny...)

II. Mít platformu pro nezávazné setkávání, otevřené společenství, kam může přijít kdokoli.

Koordinátor skupiny V. Polochová

Nosné otázky:

Jak spolu vycházíme a jak si můžeme být blíž?

Žijeme si pro sebe nebo s druhými?

Zpočátku jsme měli snahu dotknout se několika bolavých témat církve s přáním vidět změnu (zkostnatělost, uzavřenost, chybí radost, opravdovost (toto nabízí ve vyšší míře evangelíci, jejichž prožívání je často spontánnější a opravdovější)), v průběhu setkávání jsme se následně zaměřili na vlastní farnost a hledání způsobů, jak naše přání zakomponovat do farního života. Setkání probíhala v otevřené atmosféře, cílem se nakonec ukázala spíše snaha proměnit farnost než primárně usilovat o změnu církve.

Základní postřehy: Žijeme si (nejen víru) sami – soliterně, ve svých rodinách, manželstvích, malých společenstvích, která jsou ovšem uzavřená a těžko se k nim dostává. Covid otřásl blízkostí lidí a vedl k samotě. Mše je základ, ale nebuduje vztahy. Je to střed činnosti, ale o sobě nevíme nic. Zásadně chybí setkávání napříč farností – zejména méně organizované či „hurá“ akce pro kohokoliv kdo bude mít chvíli čas a chuť se potkat.

Průběžné otázky:

- Jak aktivně žít s druhými?
- Kdo je ve farnosti opomíjen?
- Jaké nové cesty se otevírají pro farnost?
- Jak se mohou ostatní prezentovat se svými nápady na akce?
- Jak překonat stud a oslovit ostatní?
- Jak vstoupit (obrazně i doslova) do kroužků před kostelem a nezůstat stranou?

Návrhy: „farní čtvrtky“ – den, kdy není sloužena mše, ale farníci budou vědět, že se někde něco děje. Z nápadů, které zazněly – společné zpívání na faře, deskové hry, promítání fotek z farních akcí (historické i současné), brigáda, společné promítání filmu, přednáška, pivo, posezení u ohně, venkovní

hry (petang...). Jsme si vědomi, že toto nelze postavit na jednom člověku či pastorační radě, naopak je snahou zapojit kohokoliv ochotného a vzájemně si pomoci v organizaci.

Zvážit založení farního Facebooku či nějaké „hlásné trouby“, kde se farníci dozvědí, že „se jde do kina, jede se na kole do parku, večer se jde na jedno, hraje se fotbal na faře, potřebujeme ještě jednu buchtu na farní kavárnu, někdo potřebuje doprovod k lékaři, pohlídat na hodinu děti, ...

Více propojit generace ve farnosti

Závěr: Vnímáme potřebu být si blíží a více se poznat. Nedělní setkávání po mši je základ, ale je málo. Hledáme cesty, jak oslovit všechny věkové a zájmové skupiny napříč farností. Zároveň každý bojujeme s různou mírou uzavřenosti a strachu z odmítnutí a pocitem, že na to zůstaneme sami. Chceme nabídnout nové cesty pro setkávání a uvědomujeme si, že farní stránky či Facebook nenahradí osobní kontakt a osobní pozvání k setkávání a k sdílení.

2. téma - NASLOUCHAT

Koordinátor skupiny J. Breník

Jak Bůh promlouvá hlasy, které často ignorujeme? Bůh k nám promlouvá prostřednictvím lidí, které však považujeme za stejně vírou obdarované jako jsme my, a proto jejich hlas někdy ignorujeme, asi ve smyslu, co nám mohou říct víc, než víme my, - Bůh k nám promlouvá skrze Písmo, které v našem zaujetí tímto světem moc nečteme, moc nepřijímáme.

Jak se naslouchá laikům, zvláště ženám a mladým lidem? Je vůle naslouchat laikům; více se však spoléhá na komunikaci přes web farnosti. Chtělo by to více osobního jednání s knězem. Zlepšilo se naslouchání starších mladým lidem. Bylo by potřeba, aby mladí a ženy více komunikovali na webu farnosti, s tím, že je potřebná komunikace obousměrná, jinak to není komunikace, ale jenom posílání zpráv. Stejně tak je potřebná i taková komunikace s knězem; ta chybí snad z našeho ostychu? Stálo by za to pokusit se prolomit ten ostych vytvořením facebookové skupiny farnosti i místní církve (diecéze).

Co usnadňuje nebo ztěžuje naše naslouchání? Naslouchání usnadňuje: tomu, kdo mluví dávat najevo svůj zájem pokládáním doplňujících otázek, případně krátkým zopakováním toho, co druhý řekl s otázkou, zda jsem správně porozuměl. - Naslouchání ztěžuje: skákání do řeči tomu, kdo mluví, zamýšlení se během jeho řeči nad tím, co bychom řekli nebo, co řekneme my (to vlastně snižuje naši vnímavost), touha dokončovat řeč druhého člověka nebo postoj, že my přeci předem víme, co druzí chtějí říct.

Jak dobře nasloucháme těm, kteří žijí na okraji společnosti? Těm na okraji společnosti se nám daří naslouchat, když nás oni sami osloví a my z jejich hlasu a pohledu rozeznáme naději na rozhovor ve slušnosti.

Jak je začleněno to, co říkají zasvěcené osoby? Pokud se mají na mysli duchovní osoby, pak to, co zazní v promluvách i v ohláškách je uspokojivě přijímáno věřícími do života. Uspokojení by mohlo být ještě větší, kdyby bylo vždy lépe slyšet a rozumět.

Co představuje určitá omezení v naší schopnosti naslouchat, zvláště těm, kteří mají názor odlišný od našeho? Strach z možné změny vlastního názoru, - nedostatek vzdělání – díky tomu nám může chybět

pochopení případně i argumenty, - Někdy chybí prostá trpělivost v naslouchání, - V době internetu by mělo být běžné interní hlasování k důležitým otázkám církve, třeba i k obsazení biskupského úřadu.

Jaký prostor se poskytuje hlasu menšin, zvláště hlasu osob, které zakoušejí chudobu, odsunutí na okraj společnosti nebo sociální vyloučení? Pokud se někdo takový v naší farnosti ukáže, můžeme říct, že je přijat. Rozhodně se ho nestráníme a jeho hlasu nasloucháme. Je však také pravda, že takové lidi nevyhledáváme a že pohled naší pracovní skupiny nemusí mít obecnou platnost. Zazněly i názory, že se nikdo nechce sdílet, proto není komu naslouchat, třeba cestou z kostela nebo u kostela není s kým mluvit o kázání nebo prostě o Pánu Ježíši. V tomto ohledu strádají zejména tělesně znevýhodnění, které často bolí nezáměrně věřících a někdy i samota. To je třeba napravit a nemusí se s nápravou čekat až do zpracování celé synody.

Všeobecný závěr: naslouchání je nedílnou součástí komunikace. Tu je možné zlepšit také tím, že zástupci jednotlivých aktivních společenství ve farnosti (příkladně před nedělními ohláškami postupně každou neděli jeden za jedno společenství) vystoupí a do přenosného mikrofону přednesou stručnou informaci o činnosti a aktualitách společenství. Cílem je takto pozvat další věřící ke spoluúčasti ve jednotlivých společenstvích. Bylo by také přínosné, kdyby vzniklo nové společenství „Společenství Bible,“ se čtením Písma a sdílením.

Koordinátor skupiny B. Korpasová

Téma: Naslouchat Vybraná otázka k přemýšlení a diskusi: Co usnadňuje nebo zatěžuje naslouchání druhému, i těm, kdo mají odlišný názor.

Závěry: Téma je hodně osobní, diskuze nás inspirovala pro osobní rozvoj.

Odpovědi na otázku:

Předsudky; pocit, že druhého už známe; sympatie; dřívější zkušenost s dotyčným; tendence zaměňovat názor za člověka; obhájit se a být odmítnut; netrpělivost; roztržitost.

Shrnutí:

1. Všichni toužíme po porozumění, přijetí, naslouchání.
2. Snažit se o otevřenost, bojovat se strachem -> dát druhým pocit přijetí-projevit zájem.
3. Snažit se o vnímavost -> pokud někdo přijde ve snaze se zapojit – reagovat
4. Chci druhému naslouchat? Pak hledat, co nás spojuje, ne rozděluje.

Závěr: Doporučujeme scházet se mimo kostel, vytvořit prostor pro mluvení a naslouchání jeden druhému.

3. téma - UJMOUT SE SLOVA

Skupina společenství Modliteb matek – koordinátor M. Struminská

Zamýšlely jsme se na těmito otázkami:

1. Co nás uschopňuje a co nám brání, abychom v naší církvi a ve společnosti mluvily odvážně, otevřeně a odpovědně?

Ujmout se slova znamenalo pro většinu členů skupiny, převzít zodpovědnost za dění ve farnosti, jednat s odvahou a porozuměním. Kostel Panny Marie Královny v Mariánských Horách patří k jedněm z největších v diecézi, je bezbariérový, ale této výhody využívá jen málo potřebných věřících. Zároveň si skupina uvědomila, že sociálně slabí členové farnosti jsou na okraji zájmu, tj. nejsou zapojováni do společných aktivit.

Odvahu ujmou se slova je zapotřebí projevit nejen v situacích kdy je třeba pokárat, ale zvláště pokud jsme dostali příležitost žehnat, děkovat, prosit či jinak projevit svou víru. Ujímám se slova, protože můj život vede Kristus a jeho cesta je bezpečná pro všechny.

Synoda je vnímána jako vhodný prostor pro "úklid" ve farnosti. Rozvíjející se společné aktivity jsou vnímány pozitivně a ustupující pandemie by měla dát větší prostor pro další růst společenství a lepší vzájemnou komunikaci.

2. Jakým způsobem se ujímáme slova v naší farnosti a co bychom měly udělat pro zlepšení situace?

Skupina vnímá jako pozitivní tyto činnosti:

- Možnost přihlásit se ke čtení Písma pomocí internetu
- Internetové stránky farnosti (navrhly jsme možnost zpřístupnit důležité informace na nástěnkách v kostele pro ty, kteří nemají přístup k internetu)
- Práce jáhna p. Breníka, jehož vstřícný a laskavý přístup ke všem členům farnosti je vždy příkladný.

Zlepšit bychom měly tyto činnosti:

- Kontakt se seniory-některé maminky se pravidelně modlí růženec přede mší. Je pro ně potom snažší komunikace se staršími členy farnosti. Modlitba růžence má tak další rozměr, který napomáhá k lepší mezigenerační komunikaci.
- Ve farnosti nefunguje společenství pro sociálně slabé, hendikepované. Mnohdy mají pocit, že jsou odstavení na druhou kolej. Nabízejí pomoc a ta často nebývá přijatá a málokdy se tak zapojí do dění ve farnosti. Pocit nepřijetí způsobuje, že takoví farníci utíkají do jiných farností.
- Pastorační rada by při připravování programů mohla myslet na větší spektrum farníků. Adventní i postní kartičky, byly připraveny převážně pro děti. Bylo by dobré více představit členy pastorační rady na internetu, případně doplnit jejich fotografie.

Závěr: Ujmout se slova pro nás všechny znamená: Najít odvahu, převzít zodpovědnost za dění ve farnosti a především NEBÁT SE!

4. téma - SLAVIT

Koordinátor skupiny M. Struminská

1. Jak v naší farnosti napomáháme k tomu, aby se všichni věřící účastnili naslouchání Božímu slovu a slavení eucharistie?

- především nikoho nerušíme pozdním příchodem na mši zvláště pokud máme čtení, skupina velmi kladně hodnotila krátkou promluvu otce Petra přede mší, která napomůže nám všem k lepšímu pochopení bohoslužby slova-na mši chodíme vhodně oblečení a upraveni a vedeme k tomu i své děti
- náš kostel je místo požehnané, posvěcené, je to svatá půda promodlena generacemi a zaslouží si naši úctu
- pokud mám mši, snažím se být přítomen a zajistím nesení darů. Je velmi nevhodné, když kněz musí čekat, na toho, kdo se ujme této služby.

2. Jaký prostor je u nás ve farnosti dán věřícím pro zapojení do aktivní účasti na průběhu mše svaté? Vše, co pomůže k opravdovému prožívání eucharistie.

- skupina dobře hodnotila možnost zapsat se na nedělní čtení z Písma
- naší farnosti chybí pěvecký sbor. Hudba je důležitou součástí slavení eucharistie. Sbor byl zároveň krásným, živým společenstvím. Byli bychom moc rádi, kdyby se našly možnosti, jak jeho činnost obnovit. Velmi dobře byl hodnocen zpěv dětí při mši, vždy přispěje k slavnostnějšímu prožití mše a zároveň umožní i malým dětem podílet se aktivně na slavení
- dále jsme ocenili a shodli se na velké důležitosti role ministrantů při slavení bohoslužeb, zvláště pak jejich připravenost ke službě při mši. Vážíme si toho, když je liturgie nacvičená, vše domluveno a kluci pracují s knězem, jáhnem i varhaníkem jako jeden tým. Zároveň si uvědomujeme, že příprava není jednoduchá a chybí jim vedení starších a zkušenějších kamarádů. Rádi bychom povzbudili k opětovnému zavedení služeb ministrantů při mších ve všední dny
- pro slavení mše svaté je velmi důležitá dobrá srozumitelnost, je důležité, abychom toto měli na paměti při čtení z Písma, přímlov. Bylo by dobré znovu upozornit na možnost zapůjčení sluchátek

3. Slavíme neděli společně i jinak než při mši, byly by vhodné i jiné aktivity, než je rozbíhající se kavárna?

- farní kavárna je dobrý počín pastorační rady a skupina projevila zájem o její pokračování i zapojení se do práce související s touto činností.
- rozšíření společného slavení o Májové pobožnosti a znovu zavedení modlitby litaní v 1. pátky v měsíci. Zkusit zavedení rorátů v adventní dobu. O tuto formu slavení mše byl ve skupině zájem, stačila jedna mše na začátek Adventu.
- skupina podpořila znovu zavedení mší ve farní kapli zejména v zimním období

Závěr: Přáli bychom si, aby kněz při promluvách byl více osobní, aby část promluvy byla zaměřena na děti, např. vysvětlit evangelium nebo význam svátku, který slavíme. Navrhovali bychom zprovoznění webových kamer a snímání nedělních mší, možnost hlasování o tématu promluvy nebo možnost vlastních přímlov. Určitě bychom rádi dali ke zvážení možnost přesunů slavností a svátků, připadající na všední dny, na nedělní mše Slavení mše svaté vyžaduje naši plnou účast, zkusme dát našemu nebeskému Otci hodinu svého času a neodcházet z kostela před požehnáním.

5. téma - SPOLUZODPOVĚDNOST ZA MISIJNÍ POSLÁNÍ

Koordinátor skupiny P. Smolek

Skupina si vybrala pro svou práci tuto otázku:

Jsme skutečně misijním společenstvím, církví pro druhé, anebo do sebe uzavřenou skupinou? V čem konkrétně se projevuje naše společenství jako misijní?

Výstupy z práce skupiny

- Odpovědí na otázku jsme my sami. Už to, že jsme se do synody zapojili, udělali si čas, setkávali jsme se, naslouchali si, mluvili, společně se modlili, svědčí o tom, že chceme vycházet k druhým.
- Ve farnosti máme lidi, kteří nejsou uzavření, ale vycházejí k druhým, mají o ně zájem. Nedokážeme však říct, jestli jako celek, jako farnost jsme misijním, vycházejícím společenstvím. Nemáme jasnou představu, jak toho dosáhnout, jestli je to vůbec možné, jestli to není vždy jen o konkrétních lidech. - - Vycházení k druhým se děje nejprve na osobní rovině. My, kteří jsme se sešli, chceme vycházet k druhým a oslovovat je. Toto rozhodnutí potřebuje odvahu, úsilí, podporu od ostatních. Oslovení se děje napříč generacemi. Mladí, dospělí, rodiny, staří nejsou uzavřenou skupinou, ale mluví s jinou generací. Oslovení se děje i vůči těm, kteří jsou stejní jako my. Rodiny mluví k rodinám, mladí k mladým, nemocní k nemocným.
- Misijní zápal je Ježíšovým darem. Nedáváme druhým něco svého. Zvěstujeme, co jsme od něho přijali, radost, kterou jsme s ním zakusili. Misijní zápal roste s tím, jak se s Ježíšem setkáváme, jak ho prosíme, aby nás zapálil. Ježíš nás pak vede k vytrvalosti. Je s námi, když se jako učedníci na lodi začínáme bát bouře, pochybujeme o sobě, o něm, o započaté cestě.

Prakticky pro naši farnost:

- Dávat farníkům příležitosti, aby se potkávali a zapojovali do života farnosti. Nenutit. Neznáme povahy, možnosti, životní okolnosti, vytíženost jednotlivých farníků. Každého je třeba respektovat. I zde je potřeba zlaté střední cesty, aby měli „uzavření“ dost příležitostí se zapojit, ale necítili se jako farníci druhé kategorie, pokud tak neučiní, a „otevření“, aby nebyli zklamaní, že se ve farnosti „nic neděje“, že farnost je „mrtvá“. - Být otevřenou farností znamená být také otevření pro ty, které vnímáme jako „uzavřené“.
- Dobrovolné zapisování na farní akce je správné. Stejně tak důležité je osobní pozvání.
- Dát zapáleným farníkům příležitost, aby uspořádali aktivitu a nabídli ji jiným.
- Pro setkání mezi farníky jsou vhodné přednášky z různých oblastí, které nemají pravidelný cyklus, ale jsou příležitostné. Přednášky/besedy/promítání mohou uspořádat farníci nebo pozvání hosté odjinud. Je možné zvat farníky i na mezinárodní akce (např. Mladifest v Medžugorje).
- Vhodnou podobou vycházení jsou „vstupy do škol“ v čase vánočních a velikonočních svátků.
- Potřebujeme se rozhlédnout a hledat dobré příklady farností, které misijní jsou. Inspirovat se u nich. A zároveň uvažovat o naší situaci v Mariánských Horách, co máme dělat tady a teď. Je obohacující zakusit život jiné farnosti. Pandemie a bohoslužby online to umožnily
- Využívat liturgické možnosti, které mění zaběhaný způsob slavení mše svaté (např. obřady s katechumeny).
- Kněz může být důležitým spojujícím prvkem pro farnost, může vytvářet podmínky pro to, aby farníci byli otevření a ne v uzavřených skupinkách. Zároveň jeho vliv nemá být příliš dominantní.

- Jednotlivá společenství mohou jednou za čas na konci mše svaté představit svou činnost a pozvat další, aby se zapojili. Ale jen za podmínky, že chtějí, aby se k nim přidávali další.
- I v našem okolí a naší farnosti mohou být lidé, kteří potřebují pomoc z důvodů chudoby.
- Misijní činnost respektuje základní pilíře víry a nepodporuje skutečnosti, které moderní společnost sice toleruje, ale nejsou v souladu s evangeliem (potraty, politické ideologie atd.)

7. téma – VÉST DIALOG S JINÝMI KŘESŤANSKÝMI DENOMINACEMI

Koordinátor skupiny O. Korpas

Z pěti otázek k tomuto tématu jsme si vybrali jako hlavní:

Jaký krok kupředu můžeme učinit ohledně společného putování?

Cestou k tomuto cíli, jsme probrali další nabídnuté otázky:

1) Jak putujeme společně?

Toto putování se u nás projevuje spíše aktivitou našich farníků v jiných společenstvích s ekumenickým zaměřením. Spojuje nás „stejné srdce“ – ochota sdílet se, mít odvahu vejít do osobních vztahů s ostatními křesťany. Jednota je v různosti, nechceme jeden druhého měnit, ale jít společně. Různost nás obohacuje, působí nám radost.

2) Jaké plody společného putování vnímáme?

Spojuje nás modlitba Páně, žalmy, chvály, čtení Písma, ekumenická setkávání, různé akce pro manžele a rodiny, problémovou mládež, vzdělávací a jiné kurzy pořádané nekatolíky, a jiné.

3) Jaká jsou pozitiva?

Seznámení s novými lidmi stejné víry, kteří putují s námi, sice jinou cestou, ale ke stejnému společnému cíli – upřímná cesta za Kristem!

Obraz: kolejnice – jdou vedle sebe a do společné cílové stanice

louka, les – každá rostlina jiná, ale navzájem se potřebují

4) Jaké jsou potíže?

Strach o vlastní (slabou) víru nedůvěra vůči někomu, kdo je jiný snaha přetáhnout jedni k druhým nezájem o jakékoliv sblížení odmítání – odsuzování (existuje i oboustranné)

Pozn.: Z tohoto úhlu pohledu byl velký přínos člena Apoštolské církve a informace o nelichotivém pohledu jiných křesťanů na nás katolíky!

Závěry, návrhy, nápady:

Iniciovat u nás společné akce, které jsou otevřené

- ekumenickou modlitbu (Taizé)
- pravidelně-osobně se setkávat, poznávat, zvat se navzájem
- společné akce (výlety, návštěvy...)
- modlitby za Ostravu, alianční týden, večery chval (středa 19.00 hod. u sv. Václava)

- zpívat při bohoslužbách i staré písně (Hospodine pomiluj ny, Jezu Kriste, štědrý kněže)
- iniciovat malá modlitební nebo biblická společenství
- posezení u muziky, pohoštění
- pozvat další křesťany, se kterými se známe, povídat si, sdílet se...

Prostě odložit nedůvěru a odhodlaně vykročit!

9. téma - ROZHODOVAT A ROZLIŠOVAT

Skupina Společenství mládeže – koordinátor P. Smolek

Skupina si vybrala pro svou práci tuto otázku:

Jsme ochotni měnit zvyky a zažitá schémata na základě toho, co jsme ve společném rozlišování objevili jako podnět Ducha svatého? Nelpíme raději na tom, aby bylo zachováno to, co se „odjakživa“ dělalo?

Výstupy z práce skupiny:

Je třeba rozlišovat neměnný základ naší víry a křesťanského života od toho, co je proměnlivé a co umožňuje a vyžaduje změny. Přehodnocování zažitých zvyků se má odehrávat v modlitbě a ve společném dotazování. Někdy rozlišujeme jen na základě vlastního pocitu. Tím je často strach. Důležité je ptát se: Proč to děláme? Jaký je toho smysl? K čemu to vede? Pro koho to je? Rozumíme vůbec tomu, co děláme? Vede to k živé víře?

Rozlišování a změny jsou spojeny se strachem. Spojuje nás strach i to, že nám na církvi záleží. Někteří se v církvi bojí, co bude nového. Bojí se v církvi ale i ti, kteří se obávají, že všechno zůstane stejné. Oběma skupinám na církvi záleží. U strachu nezáleží jen na věku (není to tak, že se změn bojí jen staří, změn se bojí i mladí lidé), ale i na povaze a na dalších faktorech. Leckdy se bojíme udělat chybu, proto radši neděláme nic. Neplatí to jen v životě farnosti, ale i v našem osobním životě.

Cílem i východiskem je živá víra. Potřebujeme živou víru.

Navrhujeme:

- Nebát se společně mluvit, propojovat generace, společenství, kategorie lidí. Nebát se zapojit do života farnosti. Po pandemii nám chybí vzájemné vztahy a společná setkávání.
- Modlit se společně. Respektovat dobrovolnost při modlitbách, adoracích.
- Naslouchat starším lidem, mluvit s pamětníky farnosti.
- Pěstovat vědomí, že všichni jsme farnost. Farnost není náš farář.
- Vytvořit zpěvácké těleso z lidí mladších i starších pro Noc kostelů.
- Používat dotazníky při pořádání farních akcí. O co je zájem? Pokračovat v zažitých akcích? Co nám to dává? Co je třeba změnit?
- Nezůstat jen u dotazníků, ale ve skupině lidí, kteří budou ochotní přijmout zodpovědnost (pastorační rada?), se modlit a rozlišovat, kam nás Bůh ve farnosti vede.
- Učit se rozumět liturgickým textům.

Každý z nás může vyjít od tří skutků: Ptát se, proč věci ve farnosti děláme. Vycházet k lidem jiné generace. Modlit se s ostatními ve farnosti a zapojovat se do života farnosti.

10. téma - FORMOVAT SE V DUCHU SYNODALITY

Koordinátor skupiny S. Wroblowská

Ze společného sdílení vyplynulo, že:

- chybí společenství, ve kterém by docházelo k propojení generací, kde bychom se mohli společně duchovně obohacovat a také sdílet své životy;
- ve farnosti jsou lidé, kteří jsou již dlouhé roky členy farnosti, ale nepociťují přijetí (z důvodu jejich nemoci, introvertní povahy, nedobré zkušenosti s např. zamítnutí nabízené pomoci, přehlížením či vyhýbáním se, nemožnosti účasti na většině farních akcí z pracovních důvodů);
- lidem chybí osobnější pozvání na farní akce, plakátek či pozvání od ambonu není zosobněno);
- lidé mají ostych zapojit se do fungujících společenství ve farnosti.

Každý z nás může přispět k životu naší farnosti, abychom více putovali společně:

- budeme-li se více snažit účastnit a třeba i zapojit do farních akcí, ať už při nabídnutých duchovních programech (duchovní obnova, společná modlitba), tak společenských (farní výlety, svatodušní vaječina, kavárna), ale také těch běžných (mše svaté ve všední dny, růženec před mší, úklidy kostela);
- bylo-li někomu ublíženo a má-li zkušenost s nepřijetím, aby nezůstal stát, ale hledal sílu a odvahu vyjít ze sebe, zkusil se znovu zapojit do života ve farnosti;
- budeme-li se více dívat kolem sebe na druhé, kteří mohou být zraněni, nebo jsou ostýchaví, nebát se je oslovit a společně se začlenit;
- budeme-li si všimnout si druhých (především starší generace) už jen tím, že se pozdravíme a usmějeme se, krátce promluvíme;
- budeme-li více projevovat také zájem o práci pastorační a ekonomické rady a nebudeme se bát v případě dotazů zeptat se či přijít s nějakým návrhem (pokud členy známe).

Zazněly také návrhy aktivit, které by mohly být ve farnosti realizovány:

- postní či adventní aktivita, kde se budeme mít možnost poznat (např. posílání úryvků z Písma);
- hernička pro maminky a malými dětmi;
- setkání farníků s lidmi z jiné farnosti při společném duchovním programu, kde by byl i prostor pro setkání ke sdílení a poznání (např. čtení Písma);
- pravidelná setkání farníků při různých činnostech, která by se střídaly (zpěv, tvoření, duchovní program, setkání organizovaná jednotlivými společenstvími, která by farníky seznámila se svou činností).